

Bevisbedømmelse opnaas kun ved, at Beviser fremføres direkte for den dømmende Ret i Stedet for, at denne skal være henvist til at dømme paa Grundlag af Protokollater.

Imidlertid er der jo adskillige Sager, hvor Afgørelsen ikke afhænger af Bevisets Stilling, men hvor Parterne i alt væsentligt er enige om Faktum, saa at Processen kun drejer sig om de retlige Reglers Anvendelse. I saadanne Sager er der ingen Grund til at rejse Krav om Bevisumiddelbarhed. Der er dernæst Sager, hvor den ene Part bor i den By, hvor Landsretten har sit Sæde, den anden i betydelig Afstand derfra, og Sager, hvor de paagældende Vidner har Hjemsted paa forskellige Steder indenfor eller udenfor Landsretskredsen. I saadanne Sager maa Kravet om Bevisumiddelbarhed imødekommes ved, at den efter Omstændighederne størst mulige Del af Bevisførelsen foregaar under Domsforhandlingen ved Rettens Sæde. Spørgsmaalet om, under hvilken af disse Grupper en Sag maa antages at henhøre, vil i Almindelighed uden Vanskelighed paa Forhaand kunne afgøres af vedkommende Retspræsident eller af den Landsretsafdeling, hvortil han henviser Sagen.

Med den Ordning, der ovenfor under a)—c) er skildret, ligger det da nær at antage, at Hensynet til Befolkningens Interesser kan varetages paa fyldestgørende Maade ved, at Landsrettens Domsforhandling med Bevisførelse kan foregaa udenfor Rettens Sæde, naar dette paa ovenangivne Maade fastslaas som formaalstjenligt.

Flertallet anser den ovennævnte Tilkaldelse som en Udviskning af de lovbestemte Domstolsrammer, der er baade irrational, upaakrævet og uforholdsmæssig bekostelig, ja, som en Ordning, der vil betyde ret store Ofre af Tid, Arbejdskraft og Penge, som aldeles ikke opvejes ved den efter Flertallets Mening i Praxis lidet virkningsfulde gensidige Paavirkning i udviklende og belærende Retning.

Flertallet mener, at den eller de rejsende Afdelinger bør og kan besættes med 3 Landsdommere. Det er en naturlig Betragtning, at en Landsretsdom bør være afsagt af Landsdommere, og at en mulig Uenighed mellem to Landsdommere paa et principielt — eller paa anden Maade afgørende — Punkt ikke bør henskydes til Afgørelse ved Stemmeafgivning af en udenfor Retten staaende Dommer, saa sandt som hele Landsretten i nogen Grad maa føle sig bunden ved principielle Afgørelser, trufne ved en af dens Afdelinger. Ganske vist kan en noget lignende Betaenkelighed frembyde sig ved al Konstitution af Landsdommere, men dette Forhold er dog af et noget anden Art, naar den konstituerede Dommer lever med i Rettens daglige Arbejde, end naar han — som det vil blive Tilfældet med tilkaldte Underrettsdommere — kun i Ny og Næ kaldes fra sit eget ofte store Arbejde, med hvilket han er fortrolig, til et i mange Henseender forskelligartet Arbejde, som han ikke er indstillet paa at paatage sig. En Tilkaldelse til en enkelt Sag kan formentlig ofte gøre det nødvendigt for en Underrettsdommer at sætte sig ind i en Praxis eller Litteratur, som han ellers ikke behøver at beskæftige sig med, og saaledes volde uforholdsmæssigt Afbræk i hans eget Arbejde: saaledes Tinglæsningsvæsen, Skiftevæsen o. s. v.

I denne Forbindelse skal Flertallet henvide til, at der i Landsretten afholdes ugentlige Fællesmøder, i hvilke Præsidenten forelægger de af de forskellige Afdelinger i Løbet af den sidste Uge afsagte Domme og Kendelser, der skønnes at være af Betydning for, at Medlemmerne af alle Afdelinger kan blive sat i Stand til ved fremtidige Afgørelser at tage tilbørligt Hensyn til de Synspunkter, der har været bestemmende for Retten i tilsvarende Tilfælde. Denne vigtige Side af Landsrettens Virksomhed forudsætter et stadigt Samarbejde, og det ses ikke, hvorledes et saadant skulde kunne gennemføres med de til Landsretskredsen hørende Underrettsdommere.

Hertil kommer andre Vanskeligheder af praktisk Art med Hensyn til Voteringen og den endelige Vedtagelse af Domme. Selv om enhver Sag straks efter Domsforhandlingens Afslutning gøres til Genstand for Votering, er det ingenlunde altid, at denne kan tilendebringes med det samme. Afvigende fra, hvad der gælder for Højesteret, finder Voteringen meget hyppigt Sted med et Forbehold fra en eller flere voterendes Side, idet der baade under Proceduren og under Voteringen kan være fremdraget Synspunkter, som de fungerende Dommere mener at burde gøre til Genstand for nærmere Overvejelse, og navnlig kan det være nødvendigt, forinden den endelige Afstemning, at undersøge Litteraturen om Emnet, Forarbejderne til og Rigsdagsforhandlingerne om de paagældende Lovbestemmelser og et større eller mindre Antal af de om Emnet foreliggende trykte og utrykte Domme, hvilke Under søgelser ikke i Almindelighed forelægges af de procederende for Landsretten i det Omfang som for Højesteret, ligesom der i Provinsen som Regel ikke vil være Adgang